

[Wilhelm.]

ellers måtte være af særregler for Italien? Hvad er det for konkrete politiske bånd, der dermed bliver lagt på Italien?

Ministeren er lidt inde på det i forbindelse med Danmark: der bliver sagt midt i ministerens tale, at der til aftalen med Vesttyskland om 3 måneders kredit foreløbig ikke er knyttet nogen form for politiske betingelser. Så vidt så godt, men i slutningen af talen siges det, at under de og de betingelser, hvis vi ikke gør sådan og sådan, kan vi komme i et politisk afhængighedsforhold, der kan blive stillet politiske betingelser, eller hvordan det nu bliver formuleret. Kunne vi nu, hvor der har været truet med disse ting, jeg ved ikke hvor tit, og hvor de er omtalt hver eneste uge i pressen, for en gangs skyld få en lille smule mere konkret at vide, hvad den slags politiske bånd, den slags politiske betingelser, denne helt konkrete form for politisk afhængighed går ud på, f. eks. for Italiens vedkommende?

Det påståede samarbejde viser jo i øvrigt, hvad det egentlig er, det drejer sig om: det er den økonomisk stærkeste, som i de foregående årtier var USA og nu er Vesttyskland, der totalt dominerer billedet. Den vesttyske kansler lægger overhovedet ikke skjul på den magtfuldkomheden, han i øjeblikket repræsenterer. Og hvad bygger den på? Den bygger på, at den nationale kapital, han repræsenterer, har en ganske betydelig styrke sammenlignet med de andre landes. Og hvad er det igen udtryk for? Det er et udtryk for, at den vesttyske lønarbejderklasse står svagere end de fleste af de andre landes lønarbejderklasser. Det er det, som den vesttyske styrke bygger på, og det er det, der bliver afgørende og dominerende for den form for samarbejde, man har i EF.

Nu har devalueringsspøgelset været nævnt — hvis jeg forstod hr. Ømann ret, var det det, han hentydede til, idet han vel nærmest anbefalede en devaluering af en eller anden størrelse. I VS betragter vi devaluering som et markedsmæssigt instrument, der forringer købekraften af alle kontraktmæssigt fastsatte indkomster, og det vil selvfølgelig først og fremmest sige lønninger og renteindtægter. Denne forringede købekraft overføres så til virksomhedsejerne, der handler i international konkurrence, og er altså et middel til hævelse af profitand-

len. Vi er imod den form for valutapolitik, som vi var det ved en bestemt lejlighed for en halv snes år siden.

I forbindelse med denne diskussion om kronkurs og devaluering vil jeg spørge økonomiministeren, om han kan konkretisere den bemærkning, der findes i den seneste vismandsrapport, hvor man i slutafsnittet siger, at slangesamarbejdet i realiteten har betydet en revaluering af den danske krone, og prøve at give en oplysning om omfanget af denne revaluering inden for det sidste år eller måske det sidste par år, eller hvad man ellers måtte have af oplysninger om det. Ellers kan vi få det ved senere lejlighed; der ligger et spørgsmål om det samme afleveret af os gennem politisk-økonomisk udvalg.

Om septemberforliget mener jeg det må konstateres, at i hvert fald forudsigelserne er slået fejl på en række af de vigtigste punkter: byggerenten ligger væsentlig højere, end man angivelig var enige om at tilstræbe, ca. 3 pct. i det mindste, boligudgifterne er steget, og beskæftigelsen har ikke nået det niveau, som man påstod man ville opnå med septemberforligets midler.

Men der er en anden ting, som i virkeligheden er endnu mere vidtrækkende, og som ikke har været så meget omtalt, og det er, at det i realiteten har vist sig, at septemberforliget kun binder socialdemokratiet og ingen andre. Det er en besynderlig form for kontrakt, man dér har indgået. Man har f. eks. indgået kontrakt om offentlige besparelser det første, andet og tredje år på $\frac{1}{2}$, $1\frac{1}{2}$ og $2\frac{1}{2}$ mia kr., og det forpligter socialdemokratiet, og regeringen føler sig tydeligt forpligtet af det. Man sad i månedsvis og forhandlede om de sidste 10, 20, 30, 40 mill. kr. her i februar-marts måned. Men der er ingen forpligtelser til den anden side. Det så vi jo ved afstemningen om efg-lønnen. Der ligger ikke i denne aftale i septemberforliget noget som helst, der forpligter de øvrige forligspartier til at lade være med at søge sig et andet flertal for besparelser ud over det dér aftalte, og som går imod regeringens ønske. Man må nok sige, det er en ganske særlig form for kontrakt, der her er indgået.

Det giver grund til at spørge om, hvor langt det her skal køre videre, når man ser venstres offentliggjorte helhedsplan — tidligere hed den 74, nu hedder den 76, det er